

Zelfs in maatpak...

Joep Bakker (Tijdschrift *Pedagogiek*, Radboud Universiteit)

URN:NBN:NL:UI:10-1-100799

Op twee achtereenvolgende dagen verschenen in respectievelijk *NRC-Handelsblad* en *de Volkskrant* berichten over de betrokkenheid van allochtone ouders bij het onderwijs aan hun kinderen. Toeval wil dat ze, als ik me zo ongenueanceerd mag uitlaten, hetzelfde type ouder betroffen.

Op de opiniepagina van *de Volkskrant* van 1 maart brachten veertien ouders – gelet op hun namen, voornamelijk van Turkse en Marokkaanse komaf – hun zorgen tot uiting over de kwaliteit van het onderwijs van hun kinderen en daarmee ook over hun maatschappelijke toekomst. Mag voormalig minister Marja van Bijsterveldt zich dan neergelegd hebben bij het naast elkaar bestaan van witte en zwarte scholen, tegen de keer in pleit het veertiental in hun opiniestuk voor een breed toegankelijk gemengd onderwijs. Daarbij doen ze een beroep op Lodewijk Ascher die als wethouder in Amsterdam de desegregatie van het onderwijs nog een warm hart toedroeg. Witte kwaliteitsscholen, zo stellen de ouders, zijn voor onze kinderen vaak nog ontoegankelijk waardoor ze terecht komen op zwarte scholen waarvan de kwaliteit onder de maat is en het risico op leerachterstanden toeneemt.

De onderwijsbetrokkenheid van deze ouders staat buiten kijf. Ik zeg dat zo uitdrukkelijk omdat die betrokkenheid zo'n prominente rol inneemt in het artikel dat een dag eerder, op 28 februari, in *NRC-Handelsblad* verscheen. Daarin bericht de verslaggever over de opening van drie nieuwe zogeheten Brede School Academies (BSA's) in de achterstandswijken Zuilen, Ondiep en Hoograven in de gemeente Utrecht. Daarmee hoopt men voort te borduren op het succes van een in 2011 opgerichte BSA in de wijk Overvecht.

De academies zijn overigens geen alternatief voor bestaande scholen, maar bieden daar, buiten de reguliere schooltijd een aanvulling op. Ze zijn bedoeld voor zogeheten talentvolle leerlingen uit de groepen 6, 7 en 8 van het basisonderwijs, vaak van allochtone afkomst, die weliswaar goed kunnen leren, maar een achterstand hebben op taalgebied. "Deze talenten", aldus de in het artikel

Column

■ Correspondentieadres: j.bakker@pwo.ru.nl

geciteerde wethouder Kreykamp, “werden in het verleden niet bijgespijkerd en dan redden ze het niet op havo en vwo, terwijl ze wel de capaciteiten hebben. Ontzettend zonde”, voegt de D’66-wethouder er nog aan toe.

Ontzettend zonde. Ik zeg het de wethouder graag na. Want zonde is het, al dat onontgonnen talent. Maar ondertussen kreeg ik wel zo mijn bedenkingen. Immers, hoeveel onontgonnen talent loopt er niet rond in Amsterdam, Groningen, Nijmegen, Hellevoetsluis, noem maar op, maar heeft, anders dan op sommige scholen in Utrecht, niet het geluk te worden ontdekt? Het moet haast wel om duizenden kinderen gaan. Ja, ook kinderen van Turkse, Marokkaanse, Surinaamse en Antilliaanse komaf. En zouden die niet allemaal gebaat zijn met de kansen die zo’n Brede School Academie biedt? Er is een leestafel met kranten en tijdschriften, een uitgebreide bibliotheek met allerhande literatuur, fictie en non-fictie, lees ik in een door Sardes (2011) verzorgde brochure, gewijd aan de BSA. De leerlingen lezen over onderwerpen waarin ze zijn geïnteresseerd, komen daar later in gesprekken met de leraar en medescholieren op terug, bespreken ‘nieuwe’ en onbegrepen woorden, oefenen die met kaartjes spelenderwijs en formuleren hun verdere onderzoeksvragen om daar mede met behulp van hun laptop een antwoord op te vinden. Ingrediënten voor goed onderwijs die je elk kind gunt, autochtoon of allochtoon, wel of niet getalenteerd.

Een ‘broedplaats voor talent’, zo heet de BSA in de brochure. Maar wat wil je, met vijftien leerlingen in je groep? Met docenten die het volste vertrouwen in je hebben, docenten bovendien die, aldus de brochure, speciaal zijn geselecteerd op kwaliteit, ervaring en ambitie, en dan ook nog eens een intensieve training hebben ondergaan alvorens op de BSA aan de slag te mogen gaan. Docenten, kortom, die elk kind verdient. Kom daar maar eens om, op een gewone school, laat staan een zwarte.

Ik betwijfel of de ouders van het opiniestuk in *de Volkskrant* in zo’n BSA de oplossing van hun problemen zien. Ik weet haast zeker van niet. Die willen gewoon goed onderwijs, en wel in de reguliere lesuren. Toch zouden ze aan tenminste één selectiecriteria voldoen: ze voelen zich in hoge mate betrokken bij het onderwijs van hun kind. Die betrokkenheid is een *must*, lees ik in de brochure van Sardes. En die blijkt in de praktijk erg groot, meldt BSA-coördinator Arjen Scholte in de *NRC*: “De ouders zijn trots. Ze komen zelfs in maatpak naar de gesprekken over de voortgang van hun kinderen.”

Zelfs in maatpak. Als er niet zo veel *dédain* uit sprak, zou ik de schrijvers van het opiniestuk in *de Volkskrant* adviseren er maar eens een aan te gaan schaffen.